

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Dei in extrema fame, notabilis misericordia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Deo non sperat. Immo impietas est, post tot exempla luculentissima, post tot clarissima Scripturæ Sacræ, sanctorumque Patrum testimonia, de diuina prouidentia dubitare. De qua qui dubitat, dubitat, an Deus sit memor suarum promissionum; dubitat, an sit liberalis; dubitat, an sit Deus; si enim Deus est, fidelis est, diues est, liberalis est; amans est suorum filiorum. Merito igitur eiusmodi Dubitantium his verbis compellat D. Augustinus: *Tu Christiano, tu Dei seruo, in bonis operibus dedito, tu Domino suo charo aliquid existimas defuturum? An putas, qui Christum pascit, à Christo ipse non pascitur? An putas terrena deerunt, quibus celestia & diuina tribuuntur? Vnde hac incredula cogitatio? Quid facit in domo Dei perfidum pectus?* Sed fortasse non sunt tales in Ecclesia Dei? Diffidunt curæ & prouidentia Dei, quicumque furtis, rapinis, fraudibus, aliisque malis artibus diuites volunt fieri. Si enim à Deo necessaria sperarent, non raperent aliunde. Sperarent autem, si non ipsis bestiis se se iudicarent indigniores. Siquidem de brutis animalibus sciunt verè dici ad Dominum: *Dante te illis, colligent: aperiente manum tuam, omnia implebuntur bonitate.* His se æquiparare non audent, quia non tantum comparati sunt animales isti equo & mulo, & iumentis insipientibus, sed etiam, infra bestiarum vilitatem, se se abiecerunt. Si in Deo spem collocarent, non solum ad eos alendos pij homines, sed etiam corui, cerui, lupi, leones, aliâque bruta animalia, & ipsa elementa excitarentur.

Et fuerunt excitati. Recensebo in hanc rem exemplum, quo vix quidquam in diuinæ prouidentia testimonia luculentius potest afferri. Habeo illud ex Annalibus Francorum Pithæi, nec Baronium id suis Annalibus inferere piguit. Anno reparatæ salutis 850. sæuissima fames Germaniam inuasit; sed præcipuè eos infestauit, qui Rhenum accoluerant. Ibi vnus frumenti Moguntiaci modius decem siclis argenti vendebatur. Sed memorabilis fuit charitas Archiepiscopi Rhabani. Is in quadam parochiæ suæ villa, Wincella dicta, commorabatur, & præter domesticos ac familiares suos, quotidie plus quam trecentos alimentis sustentabat. Itaque ingenti contentione illuc pauperes vndique confluxerunt. Inter hos visa est & mulier inedia consumpta, quæ filium paruulum gestans, refici cibo cupiebat, sed exhaustis viribus, in ipso limine exanimis concidit. Puerulus igitur adrepens mam-

A a 3 millam

S. Augustin.
lib. de Elec-
mosyna.

Pf. 103.

XI.

Pithæus in
Annalib.
Franc. Ba-
ron tom. 10.
Anno 850.
n. 15.

millam matris mortuæ, quasi adhuc viuentis, de sinu protrahens ac sugere tentans omnes gemere & flere cœgit, qui miserabile illud spectaculum intuebantur. Nimirum minus beneficium alij existimarent esse in alimentis positum, nisi alij fame interirent: & luculentius succurrit Numen, dum, alijs inedia morientibus, alios ab ipso penè capulo reducit ad vitam. Itaque, eo ipso tempore, alius quispiam de Grabfelden famem fugiens, vxore & tenero adhuc filio comitantè, in Thuringiam proficiscebatur. Quàm verè locutus est, qui famem *malesuadam* appellauit? Nam audi, quid huic suaserit. Si mensam Thyesteam cogites, minus cogitas. Alienis ibi manibus mactatus est puer, & ab ignaro parente absumtus. Hic, pater suismet manibus & dentibus gnatum lacerare constituit. Ventum erat ad siluam densis arboribus horridam & vel ab ipsis vmbri formidolosam. Procul ab hominibus, nec feram conspiciebant. Quid non suadet solitudo? quid non cogit, fames? Fractus ieiunio parens inedia tabescentem vxorem intuens, puerumque aut mortuo similem, aut iam morituro, sic coniugem affatur: Quid viuimus, mea charissima, immo quid morimur tam diu? an non satius est, hanc citò finire calamitatem? Et finienda est profecto omnibus tandem, si non vnus mortuorum vitam redimimus. Paulo post animam iam fugientem, exhalabit nobis hic puer, & nos cum illo, ni qualicunque cibo vires restauramus. Nuncquid igitur satius est, pueri mortem accelerare, vt eius carnibus viuamus? vitam illi dedimus, sic viciescunt, sic vitam dabit & ille nobis: immo sic longo eum pariter, & nos cruciatu liberabimus. Ad hæc verba, vehementissimè viscera materna cohorrerunt: neq; voluit pia parens in ijs eundem filium bis gestare. Obtestata est igitur, quantis maximis precibus potuit, maritum, ne tantum scelus in Deum, in proprium sanguinem, in innocentem puerum admitteret: potius omnibus occumbendum vnâ, quàm tale facinus audendum. Vim peroranti prolis lachrymæ ac eiulatus addiderunt. Caucasum commouisset pallida mater, pro teneri filij vita, apud patrem, apud coniugem supplex. Sed fames Patris in rabiem cessit. inijcit coniugi, inijcit proli manus, & de maternis brachijs, filium, per vim, rapit, nequidquam clamantem, vxorèque frustra reclamante, & superos obtestante. Efferatur, in summis malis, non extinguatur penitus hominis natura. Quamobrem & iste fame vassaniens, ne vno icu
& ma.

& matrem occideret, & prolem, filium à parentis conspectu longius asportauit, vt, extra oculos illius, eam deartuaret. Quin, educto iam gladio, manu ipsa ad tantum facinus, trepidante, aliquandiu in ancipiti hæsit, deliberauitque, consultiusne esset, ferire, an perire? fuitque crudele certamen, inter amorem patrium, & furorem comedendi. In tali mentis lucta, sinistra gnatum trahens, ferrum nudatum dextera tenens dum progreditur, adest repente de cælo auxilium, & ecce, quasi pro Iphigeniæ mactatu cerua substitueretur, ita inopinato conspicit duos lupos eminus ceruæ instantes, eamque recens occisam lacerantes. Quis eo tunc lætior? illico manu mittit filium, eumque vitæ, libertati, matri, immo & sibi donat; sublatoque clamore, strictum ensem intentans, quantum, per vires, licuit, accurrit, lupos fugat, & ferina cruda stomachum placat. Mox partes alias atq; alias secat, easque, vt erant, cruore manantes ad coniugem, affert, iam natiuidium pridem esse peractum existimantem. Cum autem etiam videret maritum venientem, carnésque recentes sanguine perfusas manibus ferentem, quid aliud arbitrari potuit, quàm filij occisi eas esse? Ergo, animo fugiente, sensibusque destituta retrorsum collapsa est, non secus ac fulmine deiecta. Aduolat maritus, consolatur vxorem, quæ non, nisi filio adducto conspectoque, credere voluit, filium viuere. Filium vbi vidit, tum demum illi remigrauit ex integro spiritus; tum in pedes erecta, tum in has voces effusa est. *Exultauit cor meum in Domino: infirmi accincti sunt robore: & famelici saturati sunt. Dominus mortificat, & viuificat: deducit ad infros, & reducit.* Egit & maritus Deo gratias, & quòd tam immani facinore se non passus esset cõtaminari, & quòd filium sibi conseruasset: dixitque ex animo: *Oculi omnium in te sperent, Domine, quia tu das escam illorum in tempore opportuno.* Lauda Dominum mecum & tu, vxor, & tu, fili, *per hac enim iudicat populos, & dat escas multis mortalibus.* Post eiuscemodi laudes, mentæ accubuerunt, testatiquè sunt postea, nunquam se suauius epulatos esse, quàm cum incoctis carnibus, in silua, vescerentur. Sic Deus ipsos lupos voluit esse famelicorum hominum laniones.

Nec mirum est à lupis homini prædam relictam, si à lupa Romulum ac Remum lactatos esse Romani crediderunt.